

Čís. 2075.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Ku přípustnosti výpovědi stačí, že oznámení o převzetí bylo podáno. Soud, rozhoduje o výpovědi, nemůže zkoumati důvodnost oznámení o převzetí. Padne-li později poznámka záboru (oznámení převzetí), pozbývá účinnosti i výpověď.

Předměty vyčleněné v § 3 lit. a) záb. zák. a § 20 příděl. zák. jsou tak dlouho zabrány, pokud výrokem Státního pozemkového úřadu nebyly ze záboru vyloučeny nebo propuštěny.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1387/22.)

Usnesení okresního soudu, jímž byla hospodařícímu vlastníku zabraného majetku doručena výpověď Státního pozemkového úřadu z tohoto majetku, bylo rekursním soudem potvrzeno. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 20 náhr. zákona v doslovu novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n., která již platila, když rekursní soud dne 6. října 1922 rozhodoval, přísluší proti výpovědi stížnost jen z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení zákona toho o výpovědi, tedy předpisů §§ 12—25, a ovšem tomu bylo v duchu a správně pojatém smyslu zákona tak již dle původního doslovu, ačkoli to tam výslovného výrazu nedošlo. Dlužno tedy v rámci stížnosti zkoumati jen, zda byl při výpovědi některý z těchto předpisů porušen. I. Dle § 23 n. zn. téhož zákona může býti dána výpověď jen, když návrh na poznámku záboru nebo oznámení dle § 2 byly již u soudu podány nebo se zároveň s výpovědí podávají. Již následkem tohoto předpisu jsou námitky stížnosti bezdůvodny, neboť: a) Již ve výpovědi bylo tvrzeno, že poznámka záboru byla provedena již dříve, v roce 1921, toho stěžovatel ve stížnosti nepopřel a dlužno to tedy vzhledem k tomu, že v dobře pojatém smyslu a duchu § 20 přihlížeti možno jen k námitkám, které stížnost uplatňuje, pokládati za bezesporné. Byl-li však zábor poznamenán, mohla výpověď podána býti, aniž by se teprv tázano bylo, zda podáno oznámení dle § 2, t. j. o zamýšleném převzetí, neboť tato druhá alternativní podmínka výpovědi nepřijde již vůbec na řadu, když splněna prvá, a nepřijdou tedy také vůbec na řadu předpisy, vztahující se na toto oznámení, tedy § 2 n. n. náhr. zák. a v nich citované §§ 5 a 11 záb. zák., dále v § 5 tohoto citovaný § 10 téhož a jsou tedy už proto všechny námitky vyvozované z těchto předpisů nemístny. b) Avšak i kdyby na oznámení tom sešlo (t. j. kdyby poznámky záboru nebo současného návrhu na ni nebylo), byly by také nemístny. Neboť to, že § 23 náhr. zák. cituje § 2 téhož a tento zase § 5 záb. zák. a tento opět §§ 10 a 11 téhož, neopravňuje ještě nikterak k závěru, že předpisy všech těchto zákonných míst staly se tímto řetězem citací součástí § 23 náhr. zák. a že tedy, byl-li některý z nich porušen, je tím porušen i tento § 23, tedy jeden z předpisů §§ 12—25, pro jichž nešetření stížnost jest přípustna. Neboť § 23 náhr. zák. necituje § 2 v tom úmyslu, aby tím

obsah jeho do sebe pojal, nýbrž jen k vůli kratšímu označení oznámení: místo označení »oznámení zamýšleného převzetí« užitou zkratky »oznámení dle § 2«. To plyne nejen z porovnání původního doslovu § 23, kde citace § 2 ještě nebylo, s novým doslovem, nýbrž též ze smyslu jeho předpisu: nepraví nikterak, že podmínkou výpovědi je, by tu byly zákonné předpoklady oznámení, nýbrž klade duraz jen na jeho podání, ika, že výpověď nesmí podána býti dříve než oznámení, a stanoví tedy pouze časovou mez, kdy teprv výpověď podána býti může, sice že by byla předčasná. Podmínky oznámení, zejména tedy, děje-li se za účelem výkonu práva v § 5 zák. vyčteného, t. j. za účelem přidělení půdy (kam § tento podřaduje i propuštění půdy ze záboru dle § 11), pokud se týče za účely citovaného v něm § 10 téhož zákona, t. j. aby stát sám půdu podržel pro účely všeobecně prospěšné — nelze tedy při rozhodování o výpovědi zkoumati, k tomu ona citace neopravňuje. Padla-li by ovšem v případě a) poznámka záboru pokud se týče v případě b) oznámení převzetí, nebo po případě i ta i ona, pozbyla by ovšem účinku i výpověď, neboť je sice podání výpovědi a tudíž i kladné vyřízení její podmíněno pouhým podáním návrhu na poznámku záboru (označením zamýšleného převzetí), ale, má-li ta podmínka míti smysl, musí se jí rozuměti tak, že se předpokládá, že podání povede k výsledkům, zákonem obmyšleným, a že tedy, selže-li podání, padá i výpověď. To ovšem bude mezi uplauněno býti, až kdyby na základě výpovědi zavedeno bylo exekuční řízení [§ 20 (3) n. zn. náhr. zák.], nikoli zde, při zkoumání výpovědi, kde zákon za podmínku položil pouze podání návrhu na poznámku záboru (oznámení převzetí), tedy moment čirě formální. Poněvadž zákon výslovně za podmínku výpovědi klade pouhé současné podání oznámení, neprávem stížnost dovozuje, že se vyžaduje jeho doručení a to dokonce předchozí. § 3 lit. a) zák. a § 20 příd. zák. nejsou dotčeny v §§ 12—25 náhr. zák. ani nominelně, neřku-li věcně, a jsou tudíž námitky z nich vyzozované rovněž docela nemístny. Stížnost jest na omylu, nanejím za to, že předměty, v těchto předpisech vyčtené, jsou již po samém zákonu ze záboru vyloučeny, neboť, jakmile něčí pozemkový majetek podléhá záboru (§ 2 zák.), je zabrán všecek bez vyjimky (§ 1): o vyloučení předmětů § 3 lit. a) zák. rozhoduje dle § 7 čís. 1 a) § 11 č. 1 zák. o poz. úř. Státní pozemkový úřad zrovna tak jako o propuštění výměry dle § 11 zák., a jsou tedy předměty ty a výměra tato zabrány tak dlouho, dokud výrokem Státního pozemkového úřadu vyloučeny neb propuštěny nebyly, a § 20 příd. zák. nestanoví nic jiného než podmínky pro propuštění památek a ploch s přírodními krásami mimo výměru § 11 zák., ale výpovědi čeleno by mohlo býti jen, kdyby nešlo o puđu zabranou (§ 12 náhr. zák.).

Čís. 2076.

Neučinil-li prodatel po té, když kupitel octl se v prodlení, o zboží opatření ve smyslu čl. 343 obch. zák., jde na jeho vrub, co se rozdělí se zbožím stalo. Prodej dráhou dle čl. 81 žel. dopr. ř. nelze pokládati za prodej ve smyslu čl. 343 obch. zák.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, Rv I 157/22.)